

Въ сжщото дѣйствие заврѣзва сполучлива интрига завистѣта на Пигмалионовия ученикъ Диодоръ, който не може спокойно да гледа успѣха на своя учитель.

Зависи какъ е построилъ Мих. другитѣ дѣйствия на своята драма. Тази успѣшно започната обрисовка на характеритѣ отъ първото дѣйствие, добръ мотивираната заврѣзка, даватъ вѣра въ по-нататъшното сполучливо развитие на пиесата.

Другъ български писателъ, който се опитва и работи въ драмата, Ив. Кириловъ, написа символична драматична скица „Срѣдъ руинитѣ“ („Дем. Прѣгледъ“) и издаде битова комедия „Столичанки“. Кириловъ е отъ тия български писатели, които страдатъ отъ излишна плодовитостъ и не успѣватъ да дадатъ съчиненията си въвѣ видъ, който свидѣтелствува, че тѣ сж достатъчно назрѣли за творчество. Напр., освѣнъ цитуванитѣ по-горѣ работи, сжщиятъ авторъ въ продължение на нѣколко години само е далъ (вж. корицата на „Столичанки“) тъкмо десетъ пиеси, между които една повѣсть! На сжщото мѣсто се обявява, че сж готови за печатъ: единъ романъ, една изповѣдъ и още една драма! Непосилна плодовитостъ!

„Срѣдъ руинитѣ“ изобразява вжтрѣшната борба и настѣпилото прѣчушване и потрѣсване въ душата на македонския революционеръ. Антонъ, който станалъ такъвъ „съ чиста юношеска душа, незадоволена отъ единъ животъ, душень отъ глухитѣ стѣни на университета“. Той „твърдѣ мечтателно си е въобразилъ онова, което е красиво само да се слуша“. Но ето, сега той се вижда срѣдъ руинитѣ на своитѣ въжделения, съ ржцѣ опиятнени въ кръвѣта на единъ чуждъ консулъ. Той се потрѣсва отъ идеала, отъ дѣлото и отъ себе си... Като драматична скица, разработката има своята цѣна.

Твърдѣ леко е погледналъ Кириловъ на другата си пиеса — „Столичанки“. Комичнитѣ елементи сж твърдѣ обикновени, дори банални ефекти, които я снематъ до стѣпалото на единъ обикновенъ фарсъ. Освѣнъ разработката, самата тема, която е подбралъ авторътъ, е твърдѣ неблагоприятна, и е нищо повече отъ една фейлетонна тема.

Повече като литературенъ курioзъ отбѣлѣзвамъ комедията „Пеперудки“ отъ Ник. Шиваровъ, авторъ на нѣкои успѣшни хуморески, драски и чѣртици. Тази комедия, придружена съ твърдѣ сантиментални: посвещение, рецензия и обяснение, е единъ нещастенъ документъ за младия български писателъ. Документъ за несериозността и безсилието му. Имаща за тема герои на уличния развратъ, отначало и до край тя върви въ единъ баналенъ и тривиаленъ тонъ.

За да свърша съ драматичното творчество прѣзъ изтеклата година, трѣбва да спомена и за нѣколкото прѣдставени оригинални пиеси въ края на миналия театраленъ сезонъ — „Кжджалинъ“ отъ А. Кипровъ, „Божана“ отъ Ев. Марсъ и „Надъ Зидъ“ отъ Анна Карима. Първитѣ двѣ прѣдставени въ Нар. театъръ, а третата — въ „Славянската Бесѣда“ отъ трупата на г. Вл. Николовъ. Сравнително по-сполучлива отъ тритѣ бѣ пиесата на Карима, дѣто не липсваха драматични моменти и по-голѣмо вдълбочаване въ душата на героитѣ. Драмитѣ на Кипровъ и Е. Марсъ еднакво бѣха безъ всѣка драматична